

8. Poepchinees

Als je als ouders een kind adopteert dat er qua uiterlijk een soort van hetzelfde uitziet als jij – witte ouders met een wit kind bijvoorbeeld – dan kan ik me voorstellen dat je je afvraagt wanneer je het kind moet vertellen dat het geadopteerd is. Wat is daar een geschikte leeftijd voor? En is er überhaupt een geschikt moment voor? Je hoort, ziet en leest wel eens verhalen over mensen die pas veel later ontdekken dat ze niet het biologische kind van hun ouders zijn. Vreselijk lijkt me dat. Helemaal als je ouders dan al dood zijn en je geen vragen meer kan stellen.

Mocht het mijzelf nog niet opgevallen zijn, dan is het mijn omgeving wel die mij al mijn hele leven erop wijst dat ik er anders uitzie dan de doorsnee persoon op straat. Het voordeel is dat ik me niet kan herinneren dat mijn ouders en ik een ‘we-moeten-je-wat-vertellen’-gesprek hebben gehad. Ik begon uit mezelf vragen te stellen over waarom ik er anders uitzag dan zij. Dat ik dat deed en hun antwoorden, kan ik me niet meer herinneren. Het horen dat ik geadopteerd was, is me niet bijgebleven. Laat staan dat ik het als een traumatische onthulling heb ervaren.

De basisschool van mijn broer en mij lag op tien minuten lopen van ons huis. Onderweg moesten we een redelijk drukke weg oversteken. Toen we klein waren, bracht en haalde onze moeder ons van school. Later bracht ze ons tot aan de grote weg en liepen we zelf verder. En als we uit school kwamen, stond ze aan de overkant van de weg op ons te wachten.

Terwijl mijn broer en ik uit school naar onze moeder liepen, werden we soms uitgescholden voor poepchinees. Of dat vaak gebeurde of maar bij een enkele keer is gebleven, weet ik niet meer. Voor zover ik me kan herinneren, was dat de eerste keer dat ik ermee geconfronteerd werd dat we er anders uitzagen dan anderen.

Mijn moeder zei: "Je bent geen Chinees", "Schelden doet geen pijn" en "Dan noem je hem maar een kaaskop." En daarmee was de kous af. Nu ik zelf volwassen ben, denk ik niet dat dit de best denkbare reactie was, omdat mijn gevoel en pijn daarmee niet erkend werden. Het had me meer geholpen als ze me op die momenten een knuffel had gegeven en me daarmee het gevoel had gegeven dat ik er mag zijn. Ongeacht mijn uiterlijk of wat anderen daarover zeggen.

Inmiddels kan ik wel zien dat mijn moeder naar beste kunnen heeft gehandeld, dat ze vast niet wist hoe te reageren, dat ook zij dingen van huis uit heeft meegekregen (of juist niet). Dat de tijd anders was, dat haar generatie niet zo van het praten over en het uiten van gevoel was. Maar ik ben er als volwassene meermaals boos en teleurgesteld over geweest, dat ze op die momenten in mijn ogen niet tot meer empathie in staat was.

Want schelden doet wel pijn. En feitelijk is het zo dat ik geen Chinees ben, en zelfs geen Zuid-Koreaan, maar dat wil niet zeggen dat die woorden niet binnenkomen als je kind bent. En ik denk niet dat het woord 'kaaskop' ook maar enige indruk op wie dan ook zou maken. Sterker nog, waarschijnlijk had ik mezelf daardoor nog belachelijker gemaakt.

21. Komt een vrouw bij de dokter

Er zijn dagen, maanden en jaren voorbij gegaan zonder de concrete gedachte: ik ben geadopteerd. Maar ik word er soms wel mee geconfronteerd. Bijvoorbeeld als ik naar de dokter ga en hij vraagt of hart- en vaatziekten (om maar wat te noemen) in de familie voorkomen. Vroeger antwoordde ik dan wat ik wist over de familie waarin ik ben opgegroeid, om er op het eind aan toe te voegen dat ik geadopteerd ben. Waarna de dokter een zucht net kon onderdrukken en alles wat hij had opgeschreven weer doorhaalde. Om die wrevel te besparen, zeg ik tegenwoordig maar meteen dat ik geadopteerd ben en niets weet over mijn biologische familie.

Ik had liever wel meer informatie gehad over de gezondheid van mijn biologische familie. Überhaupt over mijn familie. Aan de andere kant weet ik niet of ik daar gelukkiger van zou worden. Ik ben toch al zo'n piekeraar. En het dilemma wat je moet doen als je weet dat je een verhoogde kans op bijvoorbeeld borstkanker hebt, wordt mij nu bespaard.

In 2018 heb ik mijn DNA opgestuurd naar een DNA databank in Amerika. Je kon toen kiezen of je ook een soort medisch DNA-profiel wilde ontvangen. Wat ik ervan begreep zou je dan meer inzicht krijgen in de ziektes waar je meer kans op maakt. Ik heb daar niet voor gekozen om de hiervoor genoemde reden. Misschien steek ik mijn kop in het zand, maar ik worstel al genoeg met het leven en hoef daar geen extra dilemma's bij.